

Abonamentele

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/4 an 2 fl. 50 cr.,
1/2 an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. 1 lună
mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/4 an 3 fl. 50 cr.,
1/2 an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/4 an 10 fr., 1/2 an 20 fr., 1 an 40 fr.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

Insertiunile

Un șir garmond prima dată 7 cr.,
a doua oară 6 cr., a treia oară 5 cr.,
și timbru de 30 cr.

Redacțiunea și Administrațiunea:
Sibiu, strada Cisnădiei Nr. 3.

Se prenumeră și la poste și librării.

Un număr costă 5 cr.

Epistole nefrancate nu se primesc.
Manuscripte nu se înapoiază

La

Abonament lunar

pentru Decembrie st. v.

— cu prețurile din capul foii —
invită

Administrațiunea ziarului „TRIBUNA“.

Sibiu, 30 Noembrie st. v.

N'are, în adevăr, să izbucnească de-ocamdată războiul: așa ni se spune acum din toate părțile.

Există însă în Europa un fel de conspirațiune contra păcii, un fel de ligă războinică, și conspirațiunea aceasta, liga aceasta lucrează din războaie, ca să provoace războiul și îl va provoca în cele din urmă. Sîntem deci în ajunul unui mare războiu, și unul dintre organele de publicitate ale principelui de Bismarck ne spune, că mai groznic ca alte războaie nu va fi nici aceasta, dar' va fi mai important ca toate războaiele în consecințele lui.

Înzadar ni-am da silința să aflăm, care anume sînt aceste consecințe, căci nu ne este nouă dat să prevedem schimbările, pe care le plănuiesc cei-ce vor să încheie socotelile războiului. — Trebuie cu toate acestea să ne dăm seamă de pozițiunea ce ar pute să ni-se creeze nouă înșine atât în fața, cât și în urma războiului ce ni-se pune în perspectivă. — Căci amar ne-am înșela, dac'am crede, că noi Români din țările coroanei ungare nu vom avea nici un rol într'un războiu, în care toate puterile Europei s'ar pune în mișcare. Noi, care ocupăm cele mai importante pozițiuni strategice în Carpați și facem parte din cel mai numeros și mai compact popor în Orient, noi nu putem să rămânem nebagăți în seamă.

E lucru de sine înțeles, că liga războinică o compun aceia, care nu sînt mulțumiți cu actuala stare de lucruri. Se vorbește mai ales de „pan-slaviști“, de monarhiștii francezi, de aderenții câtorva dinastii deposedate din Germania. — Și n'avem decât să privim

împregiurul nostru, pentru-ca să ne încredințăm, că acestia, — în adevăr, — caută să grupeze împregiurul lor toate elementele nemulțumite cu actuala stare de lucruri. Astfel Polonii, unele dintre popoarele slave din Austro-Ungaria și unele dintre partidele țărilor din Orient trec drept părți din acea ligă.

Noi Români din țările coroanei ungare sîntem de asemenea nemulțumiți cu actuala stare de lucruri. Aceasta o știm noi, o știu aceia, care au produs nemulțumirea în sufletele noastre, o știu cu atât mai virtos aceia, care caută dinadins elementele nemulțumite, pentru-ca să le grupeze împregiurul lor și se dispună de ele potrivit cu scopurile lor.

Vom fi deci, dacă nu vom fi fost până acum, cercetați de fel de fel de ispititori, care voiesc să profite de nemulțumirea noastră, pentru-ca să ne pună în serviciul unei cauze, care poate că nu e a noastră.

Să fim deci mereu trezi și să ne ferim mai mult ca totdeauna de ispititorii, care ne vorbesc prin ascuns și vor să ne iee mințile cu făgăduințe adimenitoare.

E fără îndoială și grea și nesuferită pozițiunea, pe care ni-a creat-o actualul guvern: mai grea însă și mai nesuferită ar pute să fie soarta ce ni-s'ar crea, dacă în aceste timpuri grele n'am să ne facem o bună întrebuițare de puterile noastre. Interesul cel mare al nostru e să fim uniți și să ne afirmăm cu toată hotărîrea, pentru-ca să se simț pretutindena, că sîntem o putere și că este în interesul monarhiei acesteia să nu fim și noi în rîndul celor nemulțumiți.

O bucățică de „material bun“. Oficiul „Pester Lloyd“ publică în numărul dela 9 Decembrie a. c. o corespondență, care se încheie cu cuvintele: „Afacerea „Tribunei“ are, — precum mi-se asigură din izvor românesc, — până acum un deficit, de 21.000 fl.“

E lucru știut de toată lumea, unde se află acel „izvor românesc“. Se poate, că e adevărat, — ceea-ce sînt acum vre-o doi ani le spunea un „confident“ al celui „izvor românesc“,

— că e cineva, care a luat angajamentul de a face ca „Tribuna“ să înceteze. În cazul acesta informațiunea trimisă la „Pester Lloyd“ nu poate să aibă decât înțelesul: „Eată succesele obținute până acum: 21.000 s'au scăzut; mult a fost, puțin a rămas“.

Noi îl încredințăm pe corespondentul din Sibiu al oficiului „Pester Lloyd“, că „izvorul românesc“, din care și-a luat informațiunile, a fost și acum ca totdeauna, mincinos și că acel cineva se laudă cu succese, pe care nu le-a obținut și nici n'are să le obțină.

Bilanțul „Institutului Tipografic“ e un act public, din care numai falsificînd cifre și date, numai exagerînd pozițiuni se poate obține acel deficit pentru oamenii, care nu știu să judece: oamenii, care judecă ei înșiși cu mintea lor, primesc din bilanț numai convingerea, că „Institutul Tipografic“ nu face câmătărie.

Dar' medalia mai are și revers.

„Kolozsvar“ din Cluj, tot oficios, publică în numărul dela 10 Decembrie următoarea notiță:

„Tribuna“ încetează, așa anunțaseră colegii conaționali ai ziarului naționalist din Sibiu. Precum aflăm însă din numărul de ați al „Tribunei“, ea nu numai că nu încetează, ci cu începere dela anul nou va apăre în format mai mare. Suspect.“

Care va să dică: dacă încetează „Tribuna“, e succes; ear' dacă apare în format mai mare, tot succes e, fiindcă atunci lucrul e suspect.

Nici guvernamentalilor din Cluj nu putem decât să le dăm încredințarea, că aceia, dela care primesc informațiunile sibiene, sînt nise mincinoși, care abuzează de buna lor credință. Numai astfel puteau să rischeze, sînt acum vre-o două săptămîni, afirmarea, că „Tribuna“ e subvenționată, întocmai ca „Gazeta Transilvaniei“ și „Luminătorul“, prin opozițiunea din România, din fonduri rusești ori franțuzesci, — și numai astfel puteau să tipărească acum cuvîntul „suspect“.

Aici la „Tribuna“ nu sînt adunătură, oameni, cu dare de mîna, care știu să muncească, știu să aducă jertfe, știu să combată cu toată hotărîrea și în toată sinceritatea pe un guvern, pe care-l cred rău pentru țeară, știu să-și facă, — ca Români și ca cetățeni, — datoria, fie totdeauna corecți, se feresc de ori-șice pozițiune echivocă, nu vor să amăgească pe nimeni și de aceea, respingem cu indignațiune insinuarea cuprinsă în cuvîntul „suspect“ — și compătîmim pe aceia, care chiar și astăzi mai sînt accesibili pentru minciunile eșite din „izvorul românesc“ dela Sibiu.

aceea, când trecea nescine pe lângă casa noastră, arunca cu brui și sburături după nuci.

Din bruiii aceia s'a făcut un câmp întins cât n'avea margini, ear' din sburături un codru mare, mare de nu era mod să-l poți străbate.

Eșia tată-meu cu plugurile, ara, semăna și grăpa, ca omul, ce vrea să aibă ceva. Într-o vară la seceriș când, lucrătorii erau înșirați pe brazdă, nu se scie de unde, destul, că le vine înainte un iepuraș urechiat, ce fugia mîncînd pămîntul. O lucrătoare n'are ce lucra, fără aruncă secerea după el. Să auzi minune! Secerea se acată de coada iepurelui, ceea-ce l-a făcut să fugă încă mai al dracului, — și cum fugia așa tăia la holdă, încît în ziua aceea n'a rămas un spic nescerat; lucrătorii n'aveau altceva de făcut decât se lege snopi și să facă la clăi.

— Așa minuni s'au întîmplat cu tătutu, mîi morariu! —

— „Asta e nimic! — ție dincoala celalalt mincinos — dar' s'auzi cât de ciudat un umblat tată-meu! Avea el, drept lîngă Murăș, un loc arător nici prea nici foarte foarte. În locul acela s'a pus și-a semănat un simbur de bostan. Dar' nu bostani de acestia, ci de cei grozavi de urieși. Din simburile acela au eșit nise loaze lungi cât o ție de vară, când ține postul sîntei neaveri.

Unul din loaze a apucat apa Murășului de-a curmezișul și a străbătut până pe celalalt țer-

Afacerea școlii române greco-catolice din Sibiu.

E cu desevîrsire nemotivată asprimea întimpinării publicate în cel din urmă număr al „Tribunei“; căci n'a ție nimeni, că nu avea comunitatea română greco-catolică din Sibiu dreptul de a cere, nici că „Universitatea săsească“ nu avea datoria de a-i da un ajutor din veniturile unei averi comune; noi ne-am exprimat, din contră, părerea de rău, că subvențiunea n'a fost acordată.

Nu însă de aceasta e vorba.

E lucru de sine înțeles, că pretutindena, unde noi și Sașii avem ceva de împărțit, adevărat nu numai la „Universitatea săsească“, ci în fiece-care sat, unde Români și Sași locuiesc împreună, se pot ivi și se și ivesc adese-ori conflicte. Noi am stăruit, ca să resolvăm aceste conflicte noi între noi, prin bună învoială, și să nu cerem, ba chiar nici să nu primim amestecul guvernului în nise afaceri, care numai pe noi ne privesc.

Dar' dacă nu ne putem înțelege?

E foarte rău, când nu ne putem înțelege; nici în cazul acesta însă intervenirea guvernului, — dovadă chiar cauza școlii române gr-cat. din Sibiu, — nouă Românilor, cu deosebire astăzi nu ne folosese nimic.

Este adevărat, că guvernul, prin art. de lege XII din 1876, declară averea „Universității“ drept „avere comună a tuturor locuitorilor de pe fostul teritor al „Fundului Regiu“

Aceasta însă nu de dragul Românilor a făcut-o guvernul. Dovadă legea electorală, care face, ca în representațiunea „Universității“ să între aproape numai Sași. Cu totul alta ar fi legea electorală, dacă acolo, unde sînt Români, ar fi Maghiari: atunci actualul guvern ar fi potrivit lucrurile astfel, ca representațiunea să se compună din oameni, care întrebuițează fondul pentru scopuri „culturale“ maghiare. Norocul Sașilor e, că în loc de Maghiari sînt Români în „Fundul Regiu“, întocmai precum norocul nostru e, că Sașii sînt germani, eară nu maghiari.

Dacă ne vom pune deci pe basa legii dela 1876, noi Români n'avem să primim nimic din veniturile averii altfel comune, căci majoritatea representațiunii are se hotărască, cine primesc și cine nu, și este un fel de act de bunăvoință din partea

mure. Șese care alătura puteau să treacă peste loaza aceea și să treceau, când aveau oamenii voie. Între alții a crescut o nămilă de bostan, de nu se poate spune, ce grozav mai putea să fie.

Iși frîmîntă tată-meu mințile, și-le frîmîntă mult și n'a putut el să afle vr'un mod spre a-l pute aduce așa întreg, întreguș acasă. Și nu că doar' tată-meu ar fi fost eac'asa lipit pămîntului, nu! Avea el ciurdi întregi de boi, mai multe la număr, și par'că-i vîd — nu i-am visa la noapte — avea el doi juncăței atât de mari și cu așa coarne grozave, că în jugul lor lung, când erau prinși, nici, că se zăriau unul pe altul și mugiau ca să nu se rătăcesc și să scie unul de altul, că tot mai custă. Dar' tătutu tot nu putea să aducă bostanul întreg acasă, fiindcă crescuse mai în batjocură.

Se cugetă el că ar fi mai bine să-l taie tot strujele și așa bucată de bucată să-l pună pe car, de câte-ori va fi de lipsă. Iși face deci o secure anume pe treaba aceea și pleacă spre bostan. De pe când reseria soarele și până cătră ameași s'a urcat tată-meu tot într'un rost și de-abia a putut să ajungă în virful bostanului.

Să vede, că el „Doamne-ajută!“ n'a ție, pentru-că la întăia-i dătatură sare o sfardie de coajă de pe bostan, și scapă securea în adîncimile nemărginite ale bostanului. El se pogoră ca să caute. Era cu punere de cap pogorîrea aceea, căci de simburii nu de ție puteai să te

Foiața „Tribunei“.

Povestea mincinoșilor.

Ci c'au fost odată, ca ne altă dată, doi bărbați, mincinoși Doamne! de să nu le creși nici când iau sîntele Pasci. Într'una din țile, cugeti, că n'a fost lucru curat, să întîlnesc amîndoi, cu măcișul în spate, la o moară din părțile acelea. Și nu știu cum și de-ce, dar' erau atât de grăbiți, par'că aveau teamă că vin Tătarii, — fiecare voia ca el să bage mai dintr'untăi pe moară.

Morarul din parte-și cunoșea el bine, că ce poame scumpe sînt, și cum i-a vîdut, așa certăreți și gata a-i suci cele minți, s'a chibzuit și el a-i trage pe sfoară de astă-dată, așa cum se cuvine unor fețe cinstite cum erau mincinoșii aceia.

— „Ei bine, ție el. Vă știu straițe de minciuni, de nici ucigă-l crucea mai altcum. La acela voiu băga întăia-dată pe moară, care va scie topori o minciună mai cu coarne.“

Cei doi mincinoși să învoiesc, avînd aminte unul fecarele, că el are să rămână deasupra.

Ș'apucă deci de nise minciuni, Doamne, de să te încrucesci.

— „Tată-meu, — ție unul — avea nouă țeci-și-nouă de coșnițe. Și dacă avea el nouă-țeci-și-nouă de coșnițe ținea foarte mult ca el să cunoască anume pe fiecare albină.

Într'o dimineată ca într'alta, el însuși le da drumul la pășune și le număra ca pe-o turmă de oi, bună-oară. Când odată vede că o albină nu-i nicăiri și să mîhnesc bietul bîtrîn rău de tot. Nu avea el stare cum au alți oameni și nici că putea să aibă, cătă vreme să scia păgubit. Că să vedeți, a fost o drăguță de albină de s'o tot privesci.

S'a pus deci bîtrînul pe căutate și într'o parte și într'altă și, după mult umblet, au dat de ea în Țeara-românească, la un boier de cei lați în ceafă.

Albina, sîrmana de ea, ajunsese la grea nevoie, că boierul acela era un păgân de om, și a pus-o la jug alătura cu un bivol de cei tari. Și atât de mult trăsese albina, că era acum stricată la grumazi, vedeți ca vitele ce-s pururea cu jugul după cap.

După-ce și-a adus tătutu albina acasă, s'a pus pe lecuite. N'a rămas babă sciutoare neîntrebată și nici buruieni necercate, dar' toate de geaba, că pe leac nu putea să-l dea.

Tot sciricind și ați și mîne, aude tătutu din cineva despre coaja de nucă și cum aude, capătă de unde poate o coajă de același freacă albina la grumazi, unde era rănită. Cugeti, că i'ai luat-o cu mîna, nu altceva, atât de minunat s'a vindecat.

Dar' ce să-ți vadă ochii?! La câteva țile după aceea, numai ce ne treșim, că din ceafa albinei crește un nuc cât e mai grozav. Din ția

maiorității compuse din Sași, că ni-se dau acele 7000 fl. Căci dacă majoritatea le-ar fi refuzat și noi am fi făcut recurs la guvern, la „forum competent“, am fi pățit-o tot ca comunitatea greco-catolică din Sibiu, adică i-am fi oferit numai guvernului o ocaziune de a fi — culant — față cu Sașii, de a le face — din al lor și al nostru — o concesione. Nici odată actualul guvern n'are să iee dela Sași pentru-ca să-i dea gimnaziului român din Brașov ori vree-unei alte școli române, decât — poate — pentru-ca să iee îndoit și întreit pentru „cultura“ maghiară.

Este un fel de noroc, că veniturile averii sunt staționare, căci ori-și-ce spor în venituri numai pentru Maghiari e favorabil câtă vreme actualul guvern are dreptul de intervenire.

De aceea ținem noi: nu acum e timpul să stăruim în cestiunea aceasta.

Chiar astăzi noi Românii primim 7000 fl. ear' Maghiarii 5000 fl. — Unde e proporțiunea? — Și dacă veniturile s'ar spori cu încă 10.000 fl. — Sașii, care „au prea mult“, ar primi din ele una, noi alta, ear' celelalte opt ar trece — poate chiar și la „Kultur-egylet“-ul din Cluj.

Avem deci dreptul de a „recurge“ la guvern, dar' nu e prudent să ne folosim chiar acum de acest drept și, folosindu-ne de el, nu ne ajutăm. Prin bună învoială putem să obținem dela Sași mai mult decât prin ori-și-câte recursuri făcute la guvernul actual.

Tocmai de aceea am fost și noi adânc jigniți de forma, în care s'a propus respingerea cererii făcute de comunitatea bisericească. Era însă dl Zay la mijloc și nici că ne putem aștepta la tact politic și la maniere binevoitoare din partea acestui „fruntaș“ sășesc, care numai atunci pare a se simți fericit, când poate să atingă susceptibilitățile legitime ale Românilor și să le creeze greutăți oamenilor, care țin să trăim bine, dacă ne-a pus Dumnezeu să stăm împreună pe aceeași bucată de pământ.

Aceasta e o parte din intrigele locale, pe care le-am condamnat noi.

A doua parte ese la iveală în corespondența, despre care am vorbit în numărul trecut. Căci acum doi ani, când s'a făcut, recursul putea să fie, dacă nu chiar oportun, cel puțin inofensiv, astăzi însă, când lucrurile stau cu totul altfel, publicitatea, așa cum s'a făcut, nu poate să fie decât un serviciu, făcut cu voie ori fără de voie, — guvernului, pe care îl reprezintă comitele sășesc.

Ear' a treia parte străbate din constatarea, că Românii greco-orientali primesc 7000 fl. pe când cei greco-catolici nu primesc nimic.

E bine ori e rău așa, rămâne pus mai presus de ori-și-ce discuțiune, că lucrul acesta nu noi l'am făcut, și dacă e cineva, care vrea să facă din cauza școlii din Sibiu o cauză greco-catolică, atunci nu ne rămâne decât să-i spunem din nou, că „Tribuna“ este un organ național

ții. După-ce s'a vădit la largul, a dat a căuta în dreapta și în stânga, dar' înzadar, că de secure nu putea să dea nici în largământul acela.

Tot umblând încoace și încolo, dela o vreme se întelnește cu un creștin, care îl agrăiesce, că de unde și până unde. Tată-meu îi ține, că uite, am scăpat o secure în bostanul acesta și umblu, doar' o aflu. Proastă minte, — răspunde acela, d'apoi, că mie mi-s'au adevăsit fără leac de urmă, un car cu boi cu tot, ear' mai dincoale auzii pe trei inși jeluindu-se, — unul că și-a pierdut o turmă de oi, altul una de boi și al treilea spunea, că o stavă de cai i-s'a răstăcit prin bostanul acesta.

Aușind tată-meu unele ca acelea, lasă secura în scirea sfântului și o ia către casă. Bostanul a putredit acolo pe loc și ați încă să cunoșc urmele lui. — Așa cred morarule, că mie ai să-mi bagi mai întâiu pe moară!

— „Eu din parte îmi ține așa, răspunde morarul, că n'am ce alege, tot un drac. Voiu băga pe moară la amândoi de odată și veți împărți făina. De când măcinați la verși și uscate puteam să macin și la țecce inși. Țineam însă ca să vă păcălesc, că v'a mers vestea ca la popa tuns.“

Gr. Sima al lui Ion.

românesc, pentru care Românii sunt mai presus de toate români și creștini.

O singură măsură există pentru noi față cu cele două biserici române, căci amândouă de o potrivă sunt temelii ale conservării noastre naționale, amândouă de o potrivă au menirea, de a întări pe poporul român prin propagarea culturii naționale și prin cultivarea sentimentelor religioase. Și dacă nu cu de o potrivă zel și de o potrivă succes vor fi năzuind amândouă spre împlinirea acestei meniri, ne plângem de cea rămasă îndărăt și ne bucurăm de cea răbătită înainte, dar' nu preferim pe nici una și cele 7000 fl. ne prătuiesc la greco-catolici tot atât ca la greco-orientali, dacă de o potrivă e trebuința de ele.

Nu rîvnim deci la aprobarea oamenilor, pentru care religiunea, cea mai sfântă legătură și cea mai sigură basă de viață socială, poate să fie un izvor de desbinare între Români.

Aceia, cari privesc toate lucrurile din punct de vedere — nu românesc, ci confesional, să se lămurească ei între dinșii, căci pe noi certurile lor ne lasă reci.

Ear' dacă intriga locală vrea să profite de asemenea certuri, datina noastră e să ținem un — Veto! —

Revistă politică.

Sibiu, 30 Noemvrie st. v.

Consiliul militar ce l-au reclamat concentrările de trupe rusești la granițele austro-ungare au hotărât o multime de măsuri, care nu se vor executa numai decât, dar' vor avea să se efectueze îndată-ce va pretinde necesitatea. Împregiurarea, că momentan nu se va mări statul de pace și nu se vor întări nici trupele din Galiția, contribuie, ce e drept, în mare măsură la liniștirea spiritelor; cu toate acestea, după cum susțin foile vieneze, situația nu e lipsită de oarecare seriozitate. Eată ce raportează în această privință „Neue Freie Presse“ cu data de 9 Decemvrie n.: În urma și spre executarea concluzelor aduse în consiliul militar ce s'a ținut ieri, s'au continuat ați în ministerul de războiu consultările, la care a presidat contele Bylandt. Aici s'au stabilit amănunțele dispozițiilor actuale și ale celor ce eventual vor mai urma. Pretutindenea se admite posibilitatea, că se va face de lipsă întărirea granițelor galițiene și, de sine se înțelege, misiunea administrației militare este, de a face dispozițiile cele mai de lipsă pentru acest cas. Cu toate-că guvernul nostru se nisuesce a se restringe la cele mai urgente măsuri de precauțiune și a nu face nimic, ce ar pute să deștepte măcar aparența unei dușmăni față cu Rusia, — în toate cercurile oficiale se ține, că situația e serioasă.

Foile pestane comunică: „Ministrul de honveți a adresat tuturor jurisdicțiilor o ordonanță circulară, prin care le provoacă a executa cu toată urgența conscrierea și clasificarea cailor pe 1888, precum și conscrierea tuturor carelor ce stau la dispoziție în cas de mobilizare și a așterne ministrului fără amânare rapoartele respective. În fața încordatei situațiuni externe, din cauza cărei această ordonanță ar pute fi foarte ușor rău înțeleasă, trebuie să se observe, că auctoritățile administrative primesc asemenea ordonanțe în fiecare an pe acest timp, deosebirea s'ar pute afla cel mult în forma urgentă a ordonanței.“

Dintre foile germane „Die Post“ continuă alarmarea cu un articol despre temerea de războiu și expune, că în fața dispoziției poporului în Franța și Rusia războiul e inevitabil. Nu va fi, după-cum presupun unii, un războiu sâlbatic și nimicitor, dar' va avea consecuențe mult mai importante ca toate celelalte războaie de până acum.

Concetrările de trupe rusești la granița galițiană se urmează într'aceste. „Rusky Invalid“ (foaie oficială militară) din Petersburg publică un ordin de ți al ministrului de războiu, care aduce la cunoștință, că în urma translocațiuni divisiiei de cavalerie a treisprezecea din districtul militar al Moscvei în districtul Varșoviei, împăratul a dispus, ca aceasta divisiie împreună cu bateriile ei călărașe se fie subordonată districtului militar din Varșovia.

Diăruului „Neue Freie Presse“ i se împărtășese mai departe din Lemberg cu data de 10 Decemvrie n.: Regimentul de infanterie rusească „Nieprovski Polk“, probabil regimentul 46 al divisiiei 12, care a staționat până acum în Boskurow, se va înainta țiilele aceste spre Voloczysk la granița austriacă. Cavalerie însă n'a sosit până acum în aceste părți.

Relativ la relațiunile dintre Rusia și Germania sunt foarte caracteristice cele-ce s'au petrecut la 8 Decemvrie în palatul de eamnă din Petersburg, din incidentul festivității cavalerilor Stului George. Cu prilegiul paradei acestora, împăratul a adresat cavalerilor un discurs, în care a ținut între altele, că el e convins, că bravi lui cavaleri georgieni vor excela ca eroi și în viitor în luptă cu dușmanii Rusiei și vor contribuă la mărirea gloriei Rusiei. La banchetul festiv, împăratul a ridicat un toast pentru cel mai bătrân cavaler georgian, pentru împăratul Wilhelm. Toastul a fost întâmpinat cu urale entusiasmte și cu întonarea imnului național german, pe care toți cei de față l-a ascultat stând în picioare.

Francia a devenit, se vede, teatrul celor mai urite scandaluri politice. Depeșele diarelor de astăzi aduc sciri despre nise atentate ce s'au comis la viața d-lor Ferry și Goblet. Eată împărtășirile telegrafice ce au sosit din Paris despre acest incident.

Paris, 10 Decemvrie n. Cam pe la 3 oare după ameați a venit în pragul camerei un individ, care se numia Aubertin, și s'a adresat unui servitor, spre a chema pe Ferry, cu care un străin ar voi se vorbească. Ședința era deja cătră capăt; în couloirele camerei erau de față mulți deputați și jurnaliști; și comandantul de cameră în uniformă era între ei. Venind Ferry din couloirul principal și pășind înaintea străinului, acesta scoase numai decât un revolver și descărca asupra peptului lui Ferry patru pușcăături. În primul moment toată lumea era ca amețită. Totodată însă oamenii săriră asupra atentatorului și îl prinseră. Ferry se clătina la început. Mai mulți prieteni îl luară de braț și voiră să-l ducă în cuștură, Ferry a voit însă să meargă însuși și refuzând sprijinul le-a ținut: Laissez moi. Ferry se desbrăcă însuși și își pipăi peptul, unde simția o rană. Un glonț i-a vătămat peptul, două l-au atins numai, al patrulea n'a nimerit și s'a aflat turtit pe pământ. Viața lui Ferry nu este în pericol. Pe atentatorul l-a însoțit un individ, care avea pe puse asupra lui Goblet, dar' căruia după fapta lui Aubertin i-a căzut arma din mână.

Incidentul acesta a adus în mare agitațiune spiritele în Paris. În couloirele camerei se urmă o discuție vehementă între moderați și radicali. Cei din urmă învinovățiau jurnalele intransigente, că agitează spiritele cele slabe, care apoi numai decât iau refugiu la brutalități. Insuși Rouvier a sprijinit, se ține, aceasta afirmațiune.

Cât privește formarea noului cabinet francez, din Paris se asigură, că acelaia vor mai aparține, afară de Falliers, Rouvier, Flourens, Sarrien (justiție), Faye (lucrări publice) Lockroy (instrucțiune), Barbey (marină) și Viette (agricultură). Portofoliurile de comerț și de războiu încă nu sunt ocupate. Se poate că în decursul zilei de alaltăieri să se fi aflat persoanele și pentru acele.

Corespondență macedoniană.

a „Tribunei“

Din Vilaetul Monastir, 19 Noemvrie 1887.

În precedentele mele scrisori V'am descris într'u câteva diferite manopere ce întrebunțează protivniciei neamului românesc, spre a-i răpi limba. V'am mai spus asemenea, că principalii agenți, cari conduc nelegiuitele machinațiuni sânt capii bisericii noastre creștine ortodoxe, secundaiți de subalternii lor, precum și în mare parte de reprezentanții Greciei, însă indirect.

Când în vre-un sat sau comună românească se întempla să se deschidă școală românească, după cererea prealabilă a unora din locuitorii acelu sat sau comune, cel dintăiu, care se opune la înființarea școlii românești, nu este auctoritatea locală, nici cealaltă populațiune din localitate, ci subalternul prelatului din eparchie, adică popa; dînsul se împotrivesce din resputeri spre

a împedeca ca românismul să nu se planteze, dînsul reclamă pe la auctorități, că românismul este un verne, care roade corpul platanului fanarioțesc, cum adesea ține foaia grecă din Istanbul, — „Neologos“, — adică, pe de o parte seamănă zizanii printre locuitori, ear' pe de altă paralizează mersul învățării fanarioțesci.

Trebuie să mărturisim însă, că în unele localități popa, de nevoie, se pune în trista pozițiune de a se împotrivi la propagarea luminii românești pe la frații lui de sânge; căci în toate comunele românești preoții sunt toți de origine română, dar' slugi umilite și orbe instrumente stăpânilor fanarioți. Din capul locului se poruncește protivniciei de a fi credincios înaltului prea sfânt, și ca se fie atare trebuie să se declare ca dușman sau inamic neîmpăcat al românismului, la din contră este făcut „argos“.

De aceea observam în cele mai multe părți cum popii servă foarte mult nelegiuitei operațiuni de greisare; foarte puțini sunt, tari în convingerile lor și netemându-se de amenințările de tot felul ale călugărilor fanarioți, se declară pe față că sunt Români și prin urmare, ca atare vor lupta pentru neamul lor; între acestia putem cita pe nobilul și mult valorosul părinte Nicolae Corneti din Crușova, care n'a voit să dea nici o ascultare prescripțiilor prelatului din aceea eparchie, în ceea-ce privește naționalitatea, ci alături cu adevărații Români, luptă pentru desvoltarea limbii și propagarea luminii românești, de care se simte cea mai mare necesitate, în menționata comună.

Nu știu de ce, dacă ar mai exista al doilea părinte devotat cauzei românești ca venerabilul părinte Nicolae Corneti; și ce este mai caracteristic, că aci fiind și reședința archiereului, menționatul părinte nu se sfiesce de loc de ispitele fanariotului.

Câtă deosebire este între acest nobil și independent preot și ceialaltă slugă ai lui Alexandru archiereul, cari pentru un blid de linte își vînd neamul lor, propagând printre conșanșii lor români veninul fanarioțesc, grecismul“.

Popa — Constantin, protopopul din Crușova, spre a fi plăcut nespelatului și surghiunitului călugăr din România, (căci am spus că archiereul din Crușova, anume Alexandru a fost biciuit de dl Cuza și pe urmă surghinit) își depune extrema-i silință de a greisa, dacă s'ar pute, și găsele din Crușova. — Acesta este, care s'a opus și la botezul pruncului dlui Dum. Papa Sterescu, fiind nașa o bună Româncă, propunea ca micul copil să se poarte numele de Aurelian. — Aurelian! a sberat ignorantul protopop Papa Constantin; este cu puțință ca noi să botezăm în pravoslavnică noastră biserică copii cu nume catolice?! Dar' asta nu s'a pomenit nici de când e lumea! și altele asemenea înșira în aiurările lui, dîsul protopop. În cazul acesta atât nașa cât și părinții copilului a hotărât să-l ducă la biserică bulgară spre a-l boteza. Cum a aușit decisiunea aceasta revine și pronunță un fel de sentență, care se resumă prin următoarele cuvinte.

Botezându-se un copil ortodox cu un nume catolic, (Aurelian) se comite păcat, care nu se putea evita, din cauza încăpăținării nașului și părintelui, așadar' acest păcat să cadă asupra acestor din urmă etc. După această înaltă sentență copilul se botează cu numele propus; era un scandal în biserică din cauza absurdității fanarioțesci. Vreau să spun, că în Crușova numai unul din toți servii bisericii, este la înălțimea misiunii sacre, cu care este învescut, pe când ceialaltă împreună cu necioplitul Alexandru archiereul sunt nise nemernici buni de dat pe gărlă.

(Va urma.)

Cronică.

Ședința publică a societății Andreiu Șaguna a fost, ca în toți anii, o ocaziune de întelnire pentru Românii din Sibiu. Sala „cea mare“ a Seminarului, prea mică pentru Sibiu, era și de astă-dată îndesuită, deși tocmai în timpul ședinței se pornise și conductul de torțe arangeat în onoare superintendentului Dr. G. D. Teutsch. După-ce dl Prof. D. Comșa, președintele societății a arătat într'un discurs de deschidere scopul societății și importanța ei din punctul de vedere cultural, dl Teculescu a rostit discursul festiv, pe care-l reproducem în numărul de astăzi și apoi s'a executat programul, care dovedește progresele făcute în timp de un an în multe privințe, însă mai ales în ceea-ce privește corul societății. Am avut de astă-dată ocaziune să cunoașcem și o compozițiune pentru noi nouă a d-lui Dima, colinda „O ce veste minunată“, care poate să stea alături cu cele mai bune compozițiuni naționale române. Plecând, am oftat fără de veste: Cum s'ar fi bucurat el însuși, Metropolitul Andreiu, dacă ar fi putut să asiste și el.

Inubilem episcopului Dr. Teutsch. Festivitățile ce le arangează concetățenii noștri sași din incidentul zilei născerii a 70-a a epis

copului Dr. Teutsch, s'au început așază cu un imponent conduct de faclii. Conductul s'a postat înaintea școlilor evangelic. Purtătorii de faclii n'au fost numai studenții dela gimnaziul evangelic de aici, ci și de ai altor gimnaziu săseși, precum și învățători, cu totul la vreo 200 persoane. Cântăreții au purtat lampioane colorate. Sub sunetele muzicii s'a pus conductul în mișcare, și trecând prin piața mică pe sub turnul sfatului în piața mare, s'a postat înaintea locuinței iubilarului. După serenada muzicii urmă corul pentru patru voci „La iubileu“, compus anume spre acest scop de profesorul Bella. După aceasta rosti un discurs directorul seminarial Konnerth în numele gimnaziilor evangelic, la ceea-ce iubileu mulțumind pentru ovațiunile ce i-se fac. La sfârșit urmă cântarea „Vaterlandslied“-ului, de Boenicke asupra textului de Guist: „Wolkenhöhen, Tannenrauschen“. De aci conductul a plecat în cea mai frumoasă ordine către piața de lemne, unde după obicei s'au grămădit faclile. Așază oaspeții s'au intrunit la „Impăratul Romanilor“, unde ambe reuniunile de cântări au executat cele mai frumoase piese.

„Siebenbürgisch-Deutsches Tageblatt“ aduce din incidentul acesta un prim articol din peana dlui Dr. Carol Wolff. În acest articol se țice între altele: „A cui inimă n'ar fi plină de mulțumită față cu prevedința, că cel dintâiu bărbat al poporului nostru, în abundența anilor de viață plini de muncă mai există între noi cu o statură imponentă, cu capul ce alungă dela sine puterea bătrânețelor și cu ochii plini de focul unei puteri de muncă juvenile. Toți câți aparțin poporului săsesc sunt pătrunși de intima dorință, ca bogatul isvor al acestei vieți pentru noi atât de mănoase să curgă încă îndelungat. . . . . Fața lui cea mai plină de succes, prin care s'au semănat semințele roditoare până în cele mai extinse pături ale poporului și până în cel mai îndepărtat viitor, sunt „Istoria Sașilor“. . . . . În fiecare oficiu, ce l'a avut Teutsch, a intrat cu el și ordinea. Rigoros față cu sine însuși el cuprinde misiunile oficiului sau cu totul tot serios. Pagubele se reparază, sau, dacă sunt incurabile, se taie din rădăcină și se introduc noue rădăcini, dacă bazele celor vechi sunt prea putred. Pentru biserica evangelică din Ardeal el și-a câștigat merite mari, deja pe timpul când era rector și membru al consistorului, prin publicațiuni de cuprins bisericesc juridic și istoric, precum: „Das Zehntrecht der evangelischen Landeskirche A. B. in Siebenbürgen“, „Urkundenbuch“, „Die Rechte“ și alte mai multe, dar înainte de toate prin hotărâți sa cooperare la constituirea bisericească ce se bazează pe comunitatea liberă. Obositorile visitațiuni canonice ce le face în fiecare an au adus pe capul bisericesc în atingere cu comunele tuturor districtelor bisericesci și li s'a imprimat aduce iocana episcopului neobosit, care, umblând din sat în sat, ține de dimineața până seara vorbiri către preoți și către corporațiunile reprezentative, predică în biserici, vizitează administrațiunile presbiterilor, examinează școlile, vizitează școlile și adună într'aceste și material pentru studiile sale istorice, în vreme-ce cei-ce-l însoțesc mai mult, numai sub osteneala unei asistențe pasive, cad de pe picioare. Atâta zel de datorință, atâta voință și putere de muncă trebuie se lase urme adânci și în viața liniștită a celor mai îndepărtate comune, trebuie se deștepte germenii unei lucrări sprintene și trebuie se crezeze noi lucrători pentru cauza comună. Apărerea în afară a poziției de drept a bisericii și bunurilor ce sunt puse sub paza ei, n'a avut păzitor mai bun decât el în cele mai critice timpuri. . . . .“

Concert. „Männer Gesangverein“-ul din Sibiu arangează Mercuri în 14 l. c. un concert în sala cea mare dela „Gesellschaftshaus“, cu următorul program: 1. „Ouverture“ la „Vampyr“, de H. Marschner; 2. „Die jungen Musikanten“, cor de bărbați de Kücken; 3. „Märchenbilder“, pentru orchestra de Hans Huber, a) Vom König Rothbart, b) Von den kleinen Elfen; 4. „An Webers Grab“, cor de bărbați de Richard Wagner; 5. „Idylle“, pentru orchestra de I. F. Hummel; 6. „Zwei Lieder für Bariton“, a) „der Neugierige“, de Frz. Schubert; b) „Nun holt mir eine Kanne Wein“, de Robert Franz; 7. „Rudolf von Werdenberg“, (baladă) cor de bărbați de Frdr. Hegar; 8. „Das Waldvögelein“, pentru flaut și trompetă de Frdr. Doppler; 9. „Zwei oesterreichische Volkslieder“, pentru cor de bărbați de Ed. Kremser; a) „Am Sunda“, b) „Da lustige Bua“; 10. „Wiener Tönecho“, wals de Schreiber. Dirigentul corului e domnul George Dima. Începutul concertului la 8 oare seara.

Permutare. Contrar scriii ce am dat într'unul din numerii trecuți, corespondentul nostru din Beiuș ne informează, că dl Ioan Clinto, fost profesor la gimnaziul român din aceea localitate, a fost permutat ear' nu promovat, din grația Prea Sântiei Sale episcopului Mihail Pavel, la parochia din Racova.

Cas de moarte. În 6 l. c. a răposat în Sebeșul-săsesc George Anghel, consilier de curte în pensie. Decedatul a trăit 81 ani și a fost unul dintre cei mai vechi funcționari români. În adunarea națională de pe câmpul libertății George Anghel a funcționat ca secretar al adunării. Fie-i țerina ușoară!

Aniversare. Societatea literară „Petru Maior“ a junimii române din Budapesta, la 17 Decembrie a. c. nou serbează a 25-a aniversare dela fundarea sa, prin o ședință festivă-literară, ce se va ține cu acel privilegiu în restau-

rațiunea Szikszay et. I. Se va executa următorul program: 1. Cuvânt ocașional, rostit de președintele societății Drd. Vasile Fodor. 2. Fecierirea din moment, poezie de C. Scrob. Declamator: Drd. Demetriu Florescu. 3. Filosoful Kant, disertația de Vasile Bologa, stud. phil. 4. Gruisänger, legendă de V. Alexandri. Declamator: Drd. George Dobrin. 5. Închiderea solemnă prin președintele societății.

Rectificare. Din mai multe părți am fost invitați a rectifica scirea dată în Nr. 269 al „Tribunei“, prin care se afirmă, că fundațiunea Șiuțiană a cumpărat domeniul Iernut cu 120,000 fl. Această informațiune am împrumutat-o după „Foaia bisericească și școlastică“ din Blaj, nu se poate trage dar' la îndoială buna noastră credință. Adevărul e, că fundațiunea Șiuțiană a cumpărat domeniul baronesei Ana Szentkereszty din hotarul și comuna românească Vidrasău. Domeniul are o întindere de 1300 jugeri catastrali și a fost cumpărat cu 125,000 fl.

Stipendii. Cu începutul anului curent școlar, ne spune „Foaia Diecesană“ au devenit vacante următoarele stipendii din fondul de studii al fostului confiniu militar unguresc (bănățean): Pentru ascultători la universitățile din Budapesta sau Cluj un stipendiu de 420 fl. și două cu câte 320; pentru politehnicul din Budapesta două stipendii de câte 300 fl. și pentru studenți la școalele medii earăși două stipendii de câte 150 fl. Pentru conferirea acestor stipendii pot recurge numai copii de fosti grănițeri din comitatele Caraș-Severin, Timiș și Torontal, cari frecventează cu succes eminent numitele universități, politehnic, resp. gimnaziu sau școale reale. Petițiunile îndreptate către Ministrul ung. reg. de culte instruite cu documentele de lipsă, au a fi predate până în 15 Ianuarie cal. n. anul viitor la direcțiunea aceluși institut, în care studiază doritorul de a recurge.

Hymen. Dl Vasile Erdeli, farmacist în Beiuș singurul descendent român al familiei fostului episcop gr.-cat. din Oradea-mare Basiliu Erdeli, s'a logodit cu domnișoara Guisella Steiner.

„O comună revoluționară“. Cetim în oficiosul „Nemzet“: Ni-se telegrafează din Timișoara, că în Cușteiu a fost împutecat prin fereastră Savu Nicolae. Solgăbirăul Géza Csapó, care de multă vreme petrece în aceea comună, asistat de 8 gendarmi, a anchetat asupra acestui fapt, până acum însă fără rezultat. Comitetul permanent al comitatului discutând raportul viceșpanului asupra stărilor din Cușteiu, a deliberat pentru proclamarea statarului în Cușteiu, care e un fel de stare asediu.

Boemia și expoziția din 1889. În Boemia se produce o mișcare în opinia publică pentru a participa la expoziția din 1889. S'a hotărât să se constituiească mai multe comitete pentru a studia mijloacele cele mai bune pentru a ușura participarea expoșanților. Un delegat a fost trimis la Paris pentru a se înțelege cu persoanele competente. Câțiva deputați cechi vor propune în dietă o cerere pentru a veni în ajutorul persoanelor, care ar voi să ia parte la expoziție.

Carmen Sylva. Cetim în „Românul“ de Sâmbătă. Ieri la oarele 4 Maiestatea Sa regina a primit în audiență pe dl Ionescu-Gion, care a prezentat Maiestății Sale volumul „Astra“ foarte frumos tipărit de librăria Socec. În același timp, dl Ionescu-Gion a cetit Maiestății Sale una din novele traduse din „Handzeichnungen“, alt volum de Carmen Sylva, care va apăre în curând. Maiestatea Sa a binevoit a exprima amicitiei noastre mulțumirea Sa.

Un mister diplomatic. „Journal de Genève“ asigură, că după o depeșă primită din Petersburg, documentele, cari se aflau la ambasada germană și cari trebuiau să fie remise țarului pentru a sprijini declarațiile prințului de Bismarck au fost furate.

Mareșalul Moltke, consilier al Monarhului nostru. Un mare schimb de depeși și scrisori are loc de câțiva timp între ministrul de războiu austriac și mareșalul Moltke, care cercetează toate lucrările ce i-se trimit de acel ministru. Se poate țice, că bătrânul mareșal a devenit consilierul Monarhului nostru și că el ia parte activă la organizarea forțelor militare ale imperiului austro-ungar.

Studenți cnotați. Săptămâna trecută un student universitar din Moscva l'a atacat și l'a palmuit pe directorul universității; studentul — lucru firesc, — la moment a fost deținut. Diau următoare colegii sei s'au prezentat la universitate și au cerut punerea în libertate a deținutului. Nebăgându-se în seamă cererea lor universitarii au vociferat și au remonștrat în mod sgomotos contra corpului profesoral. Direcțiunea universității a cerut intervenirea poliției și a Cazacilor, cari apoi s'au întrebunțat de cnutul lor și au împrăștiat pe manifestanți.

Un dar furat. Dela curtea saxonă s'a trimis pontificelui cu ocașionea iubileului sau o „biblia pauperum“, ca dar. Însă pe drum către Roma, biblia a fost furată. E lucru de sine înțeles, că furul nu pentru hărtia și literile cărții și-a pus osteneala s'o înstrăineze, ci pentru petrelele cele scumpe și auriturile ei. Biblia a ajuns tot biblia la Roma, dar' fără de ornamentele sale în preț de mai multe mii de franci.

Cuvânt ocașional

rostit de dl Ioan Teculescu, cl. a. III în ședința publică dela 29 Noemvrie v. a societății de lectură „Adreiu Șaguna“ în Sibiu.

Ilustră adunare!

Aduceți-vă aminte de mai marii voștri, la a cărora s'evirșire a vieții privind se urmați credința lor.

Pavel către Evrei.

E în deoște cunoscut, că cultura, acest ideal, spre care cu multă rivnă nuzesc astăzi popoarele civilizate, a ajuns a fi în timpul din urmă un fel de barometru, după care se judecă demnitatea și aspirațiunile fiecărei națiuni. Insemnătatea, ce astăzi se dă culturii e cu atât mai mare și mai binemeritată, cu cât știut este, că numai prin ea omul a ajuns și ajunge să poată reprezenta cu demnitate pe cea mai aleasă ființă de pe pământ. Veacuri întregi au trebuit să se străcoare în vecinicie, până când popoarele au putut să se convingă, că neclintita temelie a existenței lor dorită, poate fi cu stabilitate numai cultura. A trebuit să se frângă tot felul de arme în mâna popoarelor până au ajuns a cunoaște, că singura și nebirată armă întru asigurarea unui viitor, care ascunde în sinul lui mărirea și superioritatea față cu celelalte popoare, este cultura. Și că astăzi pătunse sunt toate popoarele civilizate de însemnătatea și avantajile cele mari ale culturii, ne poate servi ca dovadă eclatantă stăruința febrilă, cu care unul fiecare lucră întru de a propăși din ce în ce mai mult pe terenul culturii, după ale cărei precepte caută a-și îndeplini toate acțiunile sale.

Aș merge cu mult prea departe voind să arăt fie și numai în treacătoate semnele, care ilustră gradul de cultură ce l'a ajuns un popor, și mă mărginesc deci a accentua numai, că o învedereată dovadă de cultură și în special cultură a inimii, ca floarea aceleia, este și modul, cum o națiune scie să-și stimeze și venereze pe bărbații mari binefăcători ai ei.

E mare și rară norocirea, când o națiune din grația providenței se învrednicește a numera în sinul fiilor sei astfel de bărbați, care dotați dela natură cu nobile și excelente calități reprezentă în mijlocul acelei națiuni pe însași providența. Dar' ori-cât de rară este această norocire, ori cât de rari sunt prin urmare bărbații providențiali în sinul nenumăraților muritori, totuși nu a fost și nu este nici o națiune, care să nu fi avut bărbații sei mari.

Națiunea română și stălpul ei neclintit, biserica, ori-cât de fatală a fost soarta ei în cursul vremurilor încă triste, ori-cât de părăsită s'a creșt uneor de mâna providenței; de fecierirea, de a avé și ea bărbați de o rară și neperitoare vrednicie nu a fost lipsită. Cu mare mângăiere și multă mândrie totodată trebuie să constatăm aceasta, când scim și când istoria ne arată pe paginile ei cu litere aurii scrise numele astorfel de bărbați, ale căror fapte și merite atât de mari ori-ce națiune cu pretențiuni de înaltă cultură, cu mândrie le-ar fi încoronat cu cununa în veci neveștejită de lauri.

În rândul acelei pleiade de bărbați providențiali ai națiunii române, ca frunța între toți întâlmim imponenta figură a Marelui Archiereu Andreiu Șaguna, a cărui memorie o s'erbăm astăzi.

Andreiu Șaguna! Ce nume falnic pentru noi Români, de câtă stimă și venerațiune e cuprinsă inima noastră la rostirea numelui acestui ilustru bărbat, și la câtă umilință se simte supusă mintea noastră în fața spiritului gigantic a acestui geniu al timpului sau. Bărbat nobil și erudit, mare Archiereu, credincios părinte și cărmaciul al națiunii sale, eată în puține cuvinte cine a fost Andreiu Șaguna. Inzestrat dela natură cu rari și nobile calități, prin care el și-a atras iubirea turmii păstorite și admirațiunea străinilor, el a fost sufletul națiunii sale cât timp a petrecut în mijlocul ei, și este și va rămâne fala ei cât timp ea va exista.

Mareș în scopurile sale, neobosit întru ajungerea aceluia, bogat în fapte neperitoare, cărmaciul iscusit, care a știut aduce biserica noastră la limanul mult oftat, în fisicul lui de o impunătoare frumuseță naturală se adăporea un spirit mare și bătea o inimă nobilă, pătunsă de adevărată iubire creștinească.

Dar' ce încerc? A repeta astăzi aceea ce de mult s'a adevărat, a împodobi gloriosul seu nume cu noue cuvinte de laudă mai mari chiar decât acelea ce înșiși străinii îndemnați s'au simțit a l'le atribui, numindu-l de cel mai mare bărbat al națiunii noastre?

Nu! nu încerc aceasta, cu atât mai puțin voiu cerca să înșir aci faptele și operele acestui mare bărbat, cu a căror ilustrare în toată mărirea și splendoarea lor s'au angajat cu succes bărbați valoroși de ai noștri.

Deschidă cineva acele opuri istorice, în care descrie și întreaga viață și înșirate sunt toate faptele neuitatului Archiereu și atunci numai va cunoaște, cine a fost Andreiu Șaguna și ce a s'evirșit el cât timp a trăit.

Acolo va vedé cum din depărtare bărbatul ales de providență și pătuns de o mare și nobilă însuflețire grăbesce cătră un popor rătăcitor în marginile întunecoase ale peririi, în mâna-i plină de dar fiind programul binecuvântatei sale activități: pe Români transilvăneni din adâncul lor somn a-i deștepta și cu voie cătră tot ce e adevărat, placut și bun a-i trage!

Va vedé mai apoi, cum în mijlocul aceluia nenorocit popor sosind bărbatul, care lumină fiind după-cum și misiunea lui cerea, alungă negurile întunecoase, de care copleșit era cel popor, și cu mână tare și cu braț înalt îl ridică din pulberea, în care îl îmbrăncise fatalitatea unor timpuri de tristă amintire.

Ear' pentru-ca sus se stee poporul, pentru care el s'a născut, a trăit și mai mult decât pe

sine însuși l'a iubit, legi îi crează, drepturi îi câștigă, instituțiuni îi ridică și precepte adevărate creștinesci de viețuire îi dictează roștind în ultima oară: *O! fiți pe pace, iubiti-vă și între voi nu vă sfâdși.* El a fost cu adevărat bărbatul, despre care Goethe țice: Dacă ne înălțăm privirea la un om mare al timpurilor trecute, nu gândim cât este el de fericit a fi încă astăzi admirat de noi toți, ci: „Cât de fericit trebuie să fi fost în întrebunțarea nemijlocită a unui spirit, de ale cărui urme rămase se încântă secolile.

O! sunt multe și mari faptele și meritele marelui Andreiu, ele sunt neperitoare, căci poartă în sine timbrul nemuririi și asupra lor atotputernicia timpului nu se extinde.

A murit marele Andreiu!

Perderea lui a fost pentru noi Români asemenea aceleia, despre care Schopenhauer țice: De câte-ori moare câte un om, de atâtea-ori pere câte o lume, pe care o poartă el în capul seu; cu cât capul ei e mai inteligent cu atât lumea aceasta este mai limpede, mai clară, mai însemnată și mai extinsă, cu atât e mai înspăimântătoare căderea ei. O lume a perit și cu Andreiu Șaguna, o lume dintre cele mai însemnate și mai extinse, ale cărei ruine atât de prețioase nouă vecinic ne recheamă în memorie capul inteligent, care a purtat acea lume. El s'a dus dintre noi, s'a dus să-și iee dreapta răsplată a ostenelelor sale; dar' spiritul lui a rămas, el planează asupra noastră și lui trebuie să-și aducem tributul nostru de recunoștință și venerare. A pus ca un soare strălucit de pe cerul națiunii române, rațele lui însă se revărsă de-a pururea asupra noastră acelor ce-l stimăm și-l venerăm.

Terminând aceasta modestă și scurtă vorbire despre marele Andreiu, fie-mi permis a vē aminti aceea ce încă la început am țis, că un semn învedereat despre vrednicia și cultura unui popor este fără îndoială modul, cum el scie să stimeze pe bărbații sei mari providențiali. Căci în adevăr nimic nu poate trada mai evident lipsa totală de o nobilitate a inimii și nobila ambiție, ca nerecunoștința arătată de binefăcătorul nostru. A da uitării pe bărbații mari, a îngropa deodată cu trupul lor și memoria binecuvântată ce le-o datorim este identic cu a ne arăta, că am fost și s'ntem nedemni de el nedemni de faptele lor mărețe, prin care o nouă viață vē a dat sieși nemurire creându-și.

Posta ultimă.

Berlin, 9 Decemvrie n. Aici se asigură, că principele de Bismarck a promis sacrificarea principelui Ferdinand de Coburg. — În cercurile diplomatice încă se crede, că acesta va părăsi în curând Bulgaria.

Paris, 11 Decemvrie n. Aubertin a declarat, că Marți își va numi complicitii, dacă amicii sei nu vor fi omorât până atunci pe membrii cabinetului Rouvier.

Petersburg, 11 Decemvrie n. Foile oficiale declară, că Rusia nu voiesce războiu.

Paris, 11 Decemvrie n. Fallières a declarat preșidentului, că el, în fața imposibilității, de a forma cabinetul dintr'o concentrațiune republicană, refuză mandatul formării unui cabinet.

Serviciul telegrafic

al

„TRIBUNEI“.

Budapesta, 12 Decemvrie n. Literaty, care a fost greu rănit alaltăieri într'un duel cu cumnatul seu Dr. Pászty, se află foarte rău. Suferă de peritonie și frigurile iau dimensiuni tot mai mari.

Berlin, 12 Decemvrie n. Principele de Bismarck e bolnav. Medicii i-au recomandat liniște și pe cât se poate rețineră dela afaceri.

București, 12 Decemvrie n. Notabilitățile partidului liberal au convocat pe ieri un meeting. Acesta a acceptat următoarea rezoluțiune: În fața luptelor și atacurilor vehemente ale opoziției în contra guvernului, a partidului liberal și în contra tronului, cetățenii capitalei protestează energetic în contra unor asemenea neplăciri și se declară gata a aduce cele mai mari jertfe pentru partidul liberal și pentru conducătorul aceluia Ioan Brătianu a și face posibilă lucrarea pentru ridicarea și întărirea României.

Paris, 12 Decemvrie n. Președintele a însărcinat pe Tirard cu formarea cabinetului. În fața indispoziției lui Lockroy, de a intra în cabinet, acela probabil va refusa. Pe mâne este chemat Floquet în Elysée.

Redactor responsabil: **Adrian Căsoțanu.**

Cursul pieței din Sibiu

Table with 3 columns: Item, Unit, Price. Includes Hartie-moneta română, Lire turcesci, Imperiali, Ruble rusești.

Bursa de Budapesta

Table with 3 columns: Item, Unit, Price. Includes Rentă de aur ung., Amortisarea datoriei căilor ferate de Ost ung., Bonuri rurale ung.

Table with 3 columns: Item, Unit, Price. Includes Despăgubire pentru dijma ung. de vin, Imprumut cu premiu ung., Rentă de hârtie austriacă.

Bursa de Viena

Table with 3 columns: Item, Unit, Price. Includes Rentă de aur ung., Galbeni împărătești, Napoleon-d'ori.

Table with 3 columns: Item, Unit, Price. Includes Amortisarea datoriei căilor ferate de Ost ung., Bonuri rurale ung., Rentă de aur austriacă.

Piața cerealelor din Portul Brăila

Table with 6 columns: Vânătorii, Cumpărătorii, felul, hectol., greut. in aur, prețul lei in aur. Includes Cațighera, Vamvuri, T. Dimitriadi.

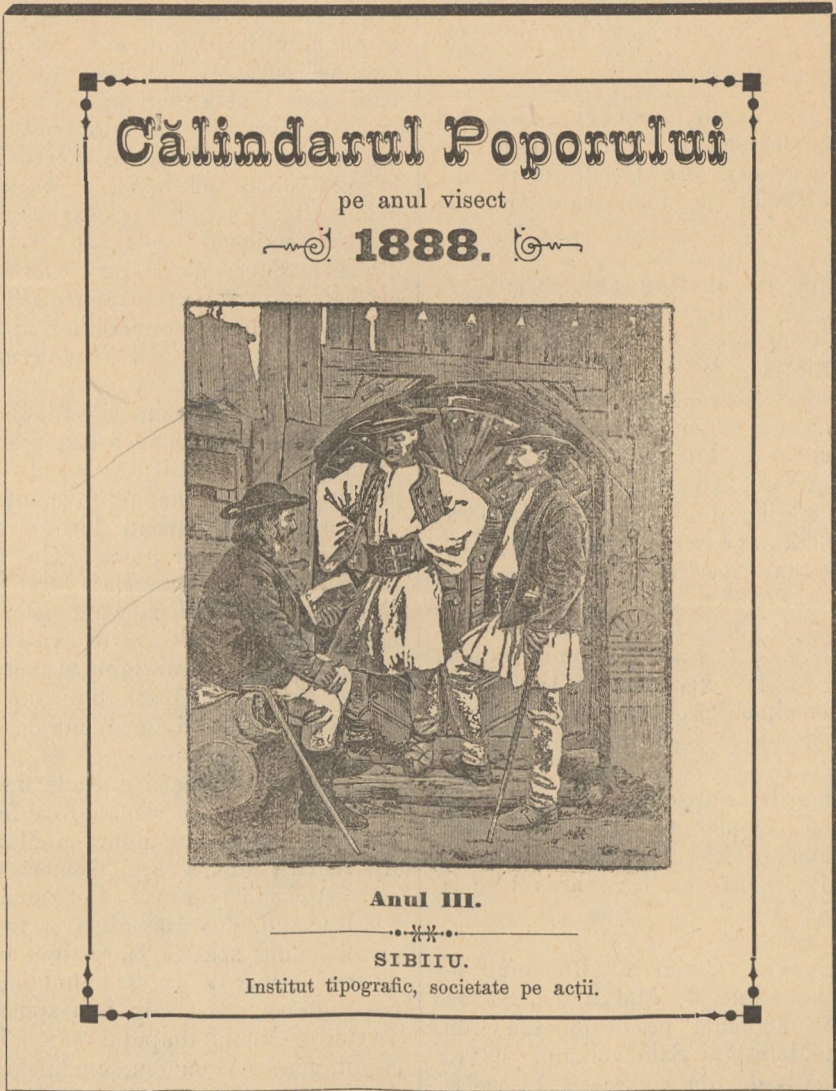
LOTERIE

Tragerea din 10 Decembrie st. n. Timișoara: 16 36 2 83 67. Viena: 42 22 15 86 9.

Institut tipografic în Sibiu.

Biblioteca populară a „TRIBUNEI“.

- List of 44 numbered items for sale, including novels like 'Pădureanca', 'Fata Stolerului', 'Fata Craiului din cetini', and 'Călimbășii'. Includes details on price and availability.

Cuprinsul: Călimbășii astronomic și bisericesc (cu povești economice pe fiecare lună). — Chronologie pe anul 1888. — Regenții europeni. — Posta. — Corespondența telegrafică. — Raportul între măsurile nouă și vechi. — Scala timbrelor. — Lucrarea pământului. — Bătaia lui Sânt-Petru. — Pădurea miseriei. — Izvor de apă-vie de George Coșbuc. — Poesii („Soarele mire” de S. Bodnărescu; „Pribegul” de Andrei Bărseanu; „Kamadeva” de M. Eminescu; Doine populare). — Anecdote populare (Țiganul hoptâr; Țiganul și calul; Țiganul isteț; Țiganul păcălit). — Târgurile din Ardeal, Ungaria, Bucovina și România.

DICTIONAR român-germân și germân-român de Sab. Pop. Barcianu, odin. paroch gr.-or. în Rășinari, asesor consistorial etc. Revidat și complectat de Dr. D. P. Barcianu. Partea I. Română-germână. 704 pagini. Prețul 2 fl. 50 cr. v. a.

Tipărituri: 1. Certificate pentru pasaporturi 1 conț (à 25 coale) . . . . . 40 cr. 2. Inventare 1 conț (à 25 coale) . . . . . 40 cr. 3. Obligațiuni (cu scara de timbre pentru intabulări) 1 conț (à 25 coale) . 50 cr. 4. Consemnări sumarice despre dări (sommás kimutatás) 1 conț (à 25 coale) 40 cr. 5. Protocoale de zălogire (zálogolási jegyzőkönyv) 1 conț (à 25 coale) . . 50 cr. 6. Citațiuni pentru primăriile comunale 1 conț (à 25 coale) . . . . . 50 cr. 7. Hagyatéki kimutatás 1 conț (à 25 coale). . . . . 60 cr. 8. Filera de inmanuare 1 conț (à 25 coale) . . . . . 44 cr. 9. Protocol de pertractare 1 conț (à 25 coale) . . . . . 44 cr. 10. Protocol pentru pasapoarte de vite 1 conț (à 25 coale) . . . . . 50 cr. 11. Testimoniu pentru scoalele populare una sută . . . . . 80 cr. 12. Testimoniile de școală 1 conț (à 25 coale) . . . . . 40 cr.

Articolul de lege XXI. din anul 1886. Despre jurisdicțiuni, și articolul de lege XXIII. din anul 1886 Despre procedura disciplinară. Cu explicațiuni și notițe de orientare. Prețul 40 cr. v. a. Nr. 38.506./VI. b. Ordonanțe ministeriale pentru introducerea legii comunale (Art. XXII. din 1886.) Prețul 12 cr. v. a. Articolul de lege XXII. din anul 1886: Despre comune. Cu explicațiuni și notițe de orientare. Prețul 40 cr. v. a.

Institutul tipografic execută tot felul de lucrări tipografice și în deosebi tipărește cărți de tot felul, anunțuri de căsătorie, anunțuri funebre, placate, bilete de vizită, conturi și blanchete de tot soiul. Prețurile moderate. De asemenea Institutul primesc în editură cărți școlare și în genere cărți menite a fi răspândite în popor, precum sunt: povești, snoave, poesii populare, istorioare morale, descrieri de obiceiuri și datini, schițe istorice ori biografii scrise în stil popular și alte de asemeni.